

את הגיל, ונאלץ אז להחליף את האפור ולהיות שוב צעיר. למרות זאת, דיווחו כמה עיתונאים שביקרו על בימת-הצילומים שהאיש היחיד שלא לקח את העניין ללב היה דונאלד סאתרלנד.

כמרבית השחקנים המצליחים כיום, מפזר זרים חייו על פני כל כדור הארץ, מקנדה מולדתו ללאס-אנג'לס, שם מתגוררים כיום הוריו; מלוס-אנג'לס, שהיא הבסיס הקבוע שלו, לרומא, שם בילה לאחרונה חודשים ארוכים בעבודה; מפאריס, שם מתגוררת פראנסין ראסט שאליה הוא קשור מאד, ללונדון, שם יצטרך להופיע בכמה סרטים בעתיד הקרוב. למרות זאת טוען סאתרלנד שהוא צפון-אמריקאי עד עימקי נשמתו. "מבט אחד מספיק כדי לזהות את המוצא שלי", הוא אומר. "ונאמן להפתיע למוצא זה, הוא בחר בשתי נשותיו הראשונות מבנות קנדה (הנישואין הסתיימו בגירושין, שבהם מאשים סאתרלנד את עצמו, "אסור להזניח את החיים במשותף אחרי התחנה", הוא מסביר), ולשם שינוי, הוא בחר את בת-זוגו הנוכחית מבין הדיברות צרפתית... בקנדה.

הפעם קצת פחות קשה לו לעמוד על החיים במשותף, מאחר שלשניהם יש קאריירה המספקת להם תעסוקה מלאה. לגבי סאתרלנד, זה אפילו הרבה יותר. ואם השורה האחרונה שהוא אומר בקזאנובה היא: "האם אוכל עוד לראות את זנציה?" הרי בחיים, תוך שהוא נזכר בהמבט שעשה עם ידידו גיקולאס רוג, בוונציה, עשוי סאתרלנד להיאנח: "האם יהיה לי אי-פעם הזמן לשוב לוונציה?"

סאתרלנד ב"קזאנובה" שז' פליני
לא לקח את העניין ללב

שעתיים מול שולחן האפור, כדי להיות קזאנובה הצעיר, ובימים טובים פחות ביי לה שם ארבע שעות, כדי להתכונן ל"קזאנובה הישיש"; ואילו בימים רעים ב"החלט", וכאלה לא חסרו, התכונן בבוקר להיות קזאנובה הזקן, הסתבר לו עד הצהריים שהתיאורה והאווירה אינן הולמות

אחד של אלכוהול, לא נותר עוד מאומה. סאתרלנד אינו מעשן ואינו שותה היום כלל. הוא רץ מדי יום לפחות חמישה ק"מ לומטרים, ומיזוגו הסוער הפך חייכוני וחביב להפליא. אפילו עיגווי ההפקה הפליניאנית לא הצליחו להוציאו משלוותו. זאת, למרות שבימים טובים נאלץ לבלות לפחות

תיימבוסטל של מעריצות נשיות, ואחר-כך, הדמות הקשוחה של העבריין המעמיד פני גנבל בסרטו רבי-הפעלים של רוברט אול-דריץ', 12 הנועזים.

אבל אם חייב סאתרלנד את מעמדו היום לסרט כלשהו הרי זה, ללא ספק למאש, זה הסרט שאיש לא רצה לעשות אותו, ואיש לא רצה להופיע בו. ידידו הטוב, ג'יימס קובורן, הזהיר אותו: "זה יהרוס את הקאריירה שלך."

ידידים אחרים לפתו ראשיהם בתנועת ייאוש. אבל סאתרלנד התעקש, התעקש, התעקש היתה התלה מיידיה — אם כי במשך שנים התקשה הקהל הרחב להגדיר אותו כמשהו אחר מאשר "אחד הרופאים המשי-תוללים ממאש, ואס-כי עד היום מבקשים ממנו תתימות, אבל פונים אליו בשם "מר אליוט גולד".

חוויות ככד מחיר. ההמשך הוכיח, למעשה, את ההבדל שבין השניים. סאתרלנד, השחקן מול גולד, האישיות הקולנועית, אס-כי הם מעולם לא ניצבו זה מול זה. הם ידידים טובים כל-כך, עד שסאתרלנד קרא לבנו (כיום בן שנתיים) בין השאר, גם על שם גולד, שמו המלא של הילד הוא: רוג (על שמו של הבמאי נ"י קולס רוג). ג'ייקוב-ג'ולד-ברנרד-ראסט (על שם אמו של הילד, השחקנית פראנסין ראסט, החיה עם גולד מזה שלוש שנים) סאתרלנד.

סאתרלנד הלך מחיל אל חיל, מרציחות קטנות להבלש וה"ציאנית. הוא היה שותף פעיל בתנועה נגד מילחמת וייט-נאם, והורס פיע בהצגה ובסרט על ההצגה, שתקפו שניהם את המלחמה, וניהל משך תקופה מסיימת רומן סוער עם השחקנית ג'ין פונדה (מאו, החליט להינזר מגשים בע"ל לות אופי חזק משלו). דמותו החלה להציג טייר כדמות המוחה הטיפוסית, זה שצויד אייטש על הגבול שבין החוקי לבלתי-חוקי, בין המחנה של אלה המנסים לחוות כל חוויה אפשרית, בכל מחיר שהוא. אבל זה עדיין לא הוסיף לקאריירה. תוך כדי סרטו הארוכה של קזאנובה גילם

על קצה המזלג

היו זמנים בהוליווד (אלבני תל-אביב, ארצות-הברית) — האוסף השני של קטעים נבחרים מסירטי מ.ג.מ., המגיע למסכים בעיקבות ההצלחה המיס-חרית הגדולה של האוסף הראשון, וזהו בידור בארצות-הברית, נבדל ממנו לא רק בעורכים, הפעם דניאל בלניק וסאול צ'פלין, במקום ג'ק היילי ג'וניור, אלא גם בגישה. הנטייה הפעם היתה לדחוס קטעים רבים ככל האפשר, בזמן קצר ככל האפשר. זה יכול להיות עיקרון מבורך, עד שמתחילים לקטוע סצינות באמצע, כדי להגיש לקהל פירור רים מתוך שיר אשיר בגשם, ועוד כמה פירורים מתוך שבע כלות לשיבעה אחים. וכאילו אין די חומר בספרייה המוסיקלית של האריה השואג, דוחסים לתוך הקלחת הזו גם כל מיני שיאים ומישפטי-מפתח מפורסמים, למשל מסירטי סנסר טרייסי וקאתרין הפברו, מבלי להתחשב בעובדה ששיא, כאשר נוטלים ממנו כל מה שקדם להופעתו, חדל להיות שיא.

סך-הכל, מובן שיש כאן הרבה רגעים מהנים: פרד אסטר וג'ודי גארלנד שרים במיצעד האביב, ג'ימי דוראנטה מזמר בדרכו המיוחדת, ועוד ועוד. אבל, אם יש מי שסבור

ג'ין קלי וסיד צ'אריס ב"שיר אשיר בגשם"

כי הקהל מעוניין בסרטים מוסיקליים, מדוע לא יוציאו אותם לאור שוב, בשלמותם, במקום להגיש נתחים קטנים כאלה על קצה המזלג?

דונאלד סאתרלנד בקזאנובה
לא הוציאו אותו משלוותו

תפקידי-מפתח בשתי הפקות יוקרתיות לא-פחות, יומו של הארבה (הכישלון המהדהד של ג'ון שלזינג'ר על חיי הוליווד), ו-1900, סירטו בן חמשי-חצי השעות של ברר נרדו ברטולוצ'י. בראשון היה מנהל חשי-בונות שדעתו נטרפת עליו בעולם המושיחת של הסרטים, ובשני היה ההתגלמות האבי-סולוטי של הרשע — פסיכופאט, פא-שיסט, רמאי, הומוסקסואל ואונס-קטינים. אבל גם חולשות אלה לא יכלו לו, ובימים אלה, עם קזאנובה מאחוריו (הסרט אמור להיות מוצג בקרוב בפסטיבל הסרטים ב"טוהרן, והצגת-בכורה זו עלתה בוודאי לאי-ראנים לא מעט כסף) הוא מוצא עצמו בעמדה איתנה מתמיד, כאשר שלושה סר-טים כבר מתחילים בשער: הראשון, הנשר נחת, על תוכנית לחטוף את צ'רצ'יל בזמן המלחמה, כבר בשלבי הפקה באנגליה.

הזמן לשוב לוונציה. ובינתיים, גם דימויו משתנה. מן התקופה שבה כילה חמש תפיסות סיגוריות ליום, ולפחות בקבוק

הצחקה בנוישפחה

תעלולי האיש החזק בעו-לם (חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו הפרק השלישי בתעלולי הסטודנטים של אוניברסיטת-ישיבה קטנה באמריקה, המודרכת על-ידי אולפני וולט דיסני ממעשה-יניסים אחד לשני.

הפעם, מצליחים הסטודנטים של מחלקת-המחקר להציל את גורל המוסד כולו, כאשר הם ממציאים דרך-מיקרה נוסחת-פלאים, שלגימה קטנה מתוכה, הופכת את הלוגס לבעל-כוח פיסיו אדיר. לפי מיטב המסורת של המיסחר האמריקאי, מייד מחליט מנהל האוניברסיטה, שכמעט שפור טר משום שחירשה לתלמידיו לבזבז יותר מדי כספים, להציע את ההמצאה לחברת-מזון סכום הגון. זה, כמובן, גורם לתופעה קאפיטליסטית בריאה אחרת, התחרות הפ"רועה, כאשר חברת-המזון הגדולה השנייה שבסביבה שוכרת מייד מרגלים שביארו לה את נוסחת-הפלאים. ההתמודדות בין שתי החברות מגיעה לשיאה בסוף הסרט, בתחרות הרמת-מישקלות בין סטודנטים הזוללים את המזון של הראשונה, לבין אלה הזוללים את המזון של השנייה.

המגע המופלא של דיסני בולט לכל אורך הסרט, בתע"רובת הזוהירה של המרכיבים השונים בו, מן הרמזים המעודנים לעולם-תחתון, דרך הסאטירה המאופקת של

קורט ראסל בפעולה: מזיז קיר

הקאפיטל, ועד לניצולה של המצאת-הפלאים לאפקטים מבדרים, כמו זה של צעיר שמתכוון לקלוע לסל ומנתר נבזה יותר מן הכדור, נשען על עמודי-סלפון ומכופף אותו, או הטלת המרגל הראשי ככדור, "באולינג" בתוך קבוצה של אנשי שלומן, הנופלים על הארץ כחיילים במישחק הני"ל.